

Smartnewz AR 2018/1703

Omgevingsvergunning HKS Zwartsluis blijft ook in hoger beroep in stand: geen onaanvaardbare geur- en geluidhinder ondanks kritische kanttekeningen StAB

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, 28 maart 2018, ECLI:NL:RVS:2018:1045 - Op SmartNewz sinds: 29 maart 2018

HKS exploiteert een metaalafvalverwerkingsbedrijf op het perceel De Kalkovens 30 te Zwartsluis. De bedrijfsactiviteiten die in de inrichting plaatsvinden, omvatten de in- en verkoop, op- en overslag en be- en verwerking van metaalafval. Bij die activiteiten wordt onder meer gebruik gemaakt van een shredder- en scheidingsinstallatie en van mobiele kranen. De inrichting is gelegen op een gezoneerd industrieterrein, aan het kanaal Meppelerdiep. Gedeputeerde Staten van Overijssel verlenen aan HKS een nieuwe omgevingsvergunning milieu. Een omwonende is het daar niet mee eens. Hij woont aan de overzijde van het kanaal, op ongeveer 170 m van de inrichting. Hij vreest voor geur- en geluidoverlast en meent dat de omgevingsvergunning hem onvoldoende bescherming biedt in zijn woon- en leefomgeving. Hij kan zich daarom niet vinden in de verlening van de omgevingsvergunning. Het door hem aangetekende beroep is door de rechtbank ongegrond verklaard. Tegen deze uitspraak gaat hij in hoger beroep bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

ABRvS:

Geur

Appellant betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het college de van de shredderinstallatie te verwachten geuremissie niet op juiste wijze heeft beoordeeld.

De Afdeling stelt vast dat de shredderinstallatie op grond van de verleende omgevingsvergunning moet zijn voorzien van een ontstoffingsinstallatie met natwasinstallatie. Lucht uit de shredderinstallatie wordt via de ontstoffingsinstallatie afgezogen en vervolgens via een 20 m hoge schoorsteen geëmitteerd. Ingevolge voorschrift 10.1.1 van de omgevingsvergunning mag de geuremissie uit de schoorsteen vanwege het shredderen niet meer bedragen dan 194.106 odour units per uur. Appellant heeft niet betwist dat met die norm een toereikend beschermingsniveau tegen onaanvaarde geuremissie vanuit de schoorsteen wordt geboden. Zijn betoog komt er op neer dat niet aannemelijk is dat die norm door HKS kan worden nageleefd en dat geur in de praktijk niet alleen via de schoorsteen, maar ook via de laadklep van de shredderinstallatie wordt geëmitteerd.

Het geurrapport is gebaseerd op emissiemetingen die zijn verricht tijdens het shredderen van motorblokken. In dit rapport is ervan uitgegaan dat, omdat motorblokken veel restolie bevatten, in die situatie de meeste geuremissie plaatsvindt. Er is niet gemeten wat de geuremissie is bij het shredderen van zogenoemd voorshreddermateriaal (gruis en raffineer). In het bij de rechtbank uitgebrachte deskundigenrapport heeft de StAB opgemerkt dat zich tussen dit voorshreddermateriaal olie, vetten, hout, plastic en overige kunststoffen bevinden en dat daardoor bij het shredderen van dit materiaal geuremissie zal optreden. Volgens het deskundigenbericht betreft dit wellicht het worstcasescenario. Omdat hierop in het rapport niet is ingegaan, is dit rapport volgens de StAB onvolledig en is op basis daarvan niet met zekerheid te zeggen of HKS kan voldoen aan de geurnorm.

De Afdeling ziet geen grond voor het oordeel dat het college er niet, zonder in zoverre voorafgaand aan de vergunningverlening aanvullend onderzoek te (laten) doen, van heeft kunnen uitgaan dat de situatie dat in de shredderinstallatie een uur lang motorblokken worden verwerkt, maatgevend is wat betreft geur. Nu blijkt het rapport in die situatie aan voorschrift 10.1.1 kan worden voldaan, mag daaruit in redelijkheid worden afgeleid dat dit ook geldt bij verwerking van andere materialen, waaronder voorshreddermaterialen, in deze shredderinstallatie. Hetgeen in het deskundigenbericht van de StAB hierover, zonder nadere onderbouwing, is opgemerkt, staat aan deze conclusie niet in de weg. Het college heeft bovendien in redelijkheid kunnen kiezen voor het opnemen, in vergunningvoorschrift 10.1.2, van een verplichting tot een controleonderzoek achteraf. Verder is het een kwestie van handhaving als in de praktijk niet aan voorschrift 10.1.1 wordt voldaan.

Geluid

Volgens appellant is niet aannemelijk gemaakt dat de in de vergunningvoorschriften gestelde geluidgrenswaarden door HKS kunnen worden nageleefd. Appellant verwijst ter onderbouwing van zijn betoog naar door hem overgelegde rapporten. De Afdeling stelt vast dat de StAB in het uitgebrachte deskundigenbericht het akoestisch rapport dat ten grondslag ligt aan de aanvraag heeft beoordeeld. De StAB heeft in het kader van die beoordeling enkel een kritische opmerking gemaakt met betrekking tot de gehanteerde bron- en storthoogte van de kranen. In de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank hierover overwogen dat met een nadere berekening aannemelijk is gemaakt dat, ook als een hogere bron- en storthoogte wordt gehanteerd, geen sprake is van overschrijding van de geluidgrenswaarden. Volgens de rechtbank is dan ook voldoende vast komen te staan dat HKS aan de geluidgrenswaarden kan voldoen.

De Afdeling ziet in hetgeen appellant naar voren heeft gebracht geen grond voor het oordeel dat de rechtbank dit ten onrechte heeft overwogen. Anders dan waarvan appellant blijkt zijn betoog uitgaat, is het niet zo dat, om de gestelde geluidgrenswaarden naleefbaar te kunnen achten, vast moet staan dat zich onder geen enkele omstandigheid een overschrijding van die grenswaarden kan voordoen. Voor het oordeel dat de gestelde geluidgrenswaarden naleefbaar zijn, is voldoende dat aannemelijk is dat het voor HKS mogelijk is om met de door haar aangevraagde bedrijfsvoering aan die grenswaarden te voldoen.

Het hoger beroep is ongegrond. Volgt bevestiging van de aangevallen uitspraak.

W.J.W. van Eijk - Van Iersel Luchtman Advocaten

WETINGANG

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht artikel 2.1 , [Meer nieuws over dit wetsartikel](#)

TREFWOORDEN

geluid, geurhinder, omgevingsvergunning